

fast Ejendom, naar man forhøjer Beskatningen af den Formue, der staar der, gælder jo ogsaa, hvis man forhøjer Formuepromillen. At forhøje Promillen for Formuebeskatning er jo ogsaa at konfiskere Formue. Nu har vi en Gang dobbelt Beskatning af de Formuer, der staar i fast Ejendom, og vi har for øvrigt ogsaa en dobbelt Beskatning af de Formuer, der staar i Bankaktier — ogsaa i andre Aktier —, og denne Dobbeltbeskatning har vi haft i de senere Aar, og for de Faste Ejendommers Vedkommende i langt længere Tid. Man kan derfor ikke sige, hvad enten vi forhøjer Beskatningspromillen for Formuen eller vi forhøjer Beskatningspromillen for faste Ejendomme, at man derved konfiskerer mere paa det ene Omraade end paa det andet. Paa Landet derimod vil jeg antage, at Bevægelsen vil komme til at gaa i tilbagegaaende Retning. Det er sket tidligere under lignende Forhold, og det vil jeg antage vil gentage sig nu. I den Henseende er jeg enig i de Betragtninger, som Landbokommissionen har fremsat, at i opadgaaende Tider vil det være rimeligt at lade Promillen stige, og i nedadgaaende Tider vil det være rimeligt at lade den falde. Det tror jeg er en i og for sig rigtig Betragtningssmaaede.

Naar det ærede Medlem Hr. Henningsen vilde mene, at en Begrænsning af den Promille, hvortil Amtskommunen kunde gaa op, og af den, hvortil Bykommunerne kunde gaa op, vilde være at vise Mistillid til det kommunale Selvstyre, hører det vist ikke nogen Steder hjemme. Det ærede Medlem vil selv gaa med til at sætte fra 3 000 Kr. til 10 000 Kr. som Afdrag i alle Kommuner, og det ærede Medlems Ministerium fremlagde jo i 1918—19 et Lovforslag, hvor man havde absolut Begrænsning ogsaa for Sognekommunerne. Det Argument duer altsaa ikke. Jeg mener, Sognekommunerne selv skal have Lov til at sætte deres Promille under Hensyn til den Approbation, de kan faa af Amtet. Men jeg ønsker, at Amtskommunerne skal have en Begrænsning, fordi man ikke ubegrænset kan lade Amtsråd og Sognekommunerne, saaledes som det er foreslaaet i Lovforslaget, udskrive Skat paa den faste Ejendom, man kan ikke lade to Faktorer gøre det. Der maa vær en vis Grænse, hvortil den ene kan gaa, og saa maa vi overlade til Sognekommunerne at have det sidste Initiativ.

Spørgsmaalet om Vurderingen har jeg været inde paa. Det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen fremsatte herom en morsom Betragtning, synes jeg. Han sagde, at det at vurdere Jord er noget af det

mest uensartede, der kan være til, nej, saa maa vi hellere gaa til Vurdering til Ejendomsskyld. Jeg maa dog sige, at den Omstændighed, at der kommer en Faktor mere ind, nemlig Bygningerne, kan dog ikke gøre Vurderingen sikrere, da Bygningerne kan være af meget forskellig Beskaffenhed. Men jeg skal sige det ærede Medlem og i det hele taget dem, der mener, at vi ikke kan faa en paalidelig Vurdering af Jorden, hvad jeg tror vil virke i høj Grad stimulerende til en solid Vurdering: det er, hvis man, samtidig med at man fremlægger Listerne over Vurderingerne, fremlægger et Matrikulskort og paa det anfører den Vurderingssum, hver enkelt Parcel er sat til; saa kunde vi vurdere noget sjældnere, jeg anser den hyppige Vurdering for ikke at være saa nyttig. Efter min Mening vil man ad den Vej faa en vaagen Sans hos alle Ejendomsbesidderne med Hensyn til, om deres Parceller er sat i nogenlunde rimeligt Forhold til Hartkornet. Og dette er gørligt uden alt for store Udgifter, og vi tvinger derved Vurderingsmændene til at vurdere meget mere gennemgribende, end de gør nu. Saa kan vi i Stedet for at vurdere hvert 5te Aar maaske nøjes med at vurdere hvert 10de Aar, hvad der efter min Mening vilde sikre os en langt bedre og fyldigere Vurdering.

Den højtærede Indenrigsminister har jo ikke ved denne Forhandling, saaledes som i Fjor — da var der os langt mere imellem — henvendt mange Bemærkninger til mig, hvad der heller ikke har været nogen Anledning til, fordi jeg har erkendt, at vi paa Grundlag af det her foreliggende Lovforslag vil kunne føre en Forhandling, som jeg vil antage kan føre til, at vi faar et Resultat i indeværende Rigsdagssamling. Men jeg maa anse det for nødvendigt, af de Grunde jeg før hævdede, at vi sætter en fast Promille for Beskatningen, som Amterne ikke maa overskride, saaledes at de, hvis de har flere Udgifter, maa gaa over til at beskatte efter Lovforslagets § 50. For Sognekommunerne er det nødvendigt, at de beholder den Frihed, de har for Øjeblikket, men begrænset af Amtets Tilladelse. Det er jo gaaet godt hidtil, og der er det ganske ejendommelige og karakteristiske ved Beskatningen at faste Ejendomme, at i de rene Landkommuner, hvor der ikke er købstadmæssig Bebyggelse, har man den højeste Skat paa fast Ejendom. Det er ubestrideligt, og det er ganske karakteristisk og ejendommeligt.

Til Slut vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om Tal. Der er jo ført en hel